

Pe cine cauți? (1)

Ioan 20.11-18

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 14.09.2018, Actualizat: 14.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 20.11-18

Ioan 20,11-18: Dar Maria stătea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” Zicând aceasta, ea s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Gândind că este grădinarul, ea l-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Maria!” Ea s-a întors și l-a zis în evreiește: „Rabuni!” adică: „Învățătorule!” „Nu Mă atinge”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu, ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.” Maria Magdalena a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri.

O întrebare serioasă! Deosebit de serioasă când ea vine de pe buzele Păstorului cel bun, așa ca odinioară la mormântul deschis. Vedem acolo pe Maria Magdalena. Ochii ei înlăcrimați privesc țintă nemângâiați în mormântul gol. Zadarnic ea caută pe Domnul preaiubit, pentru care curg lacrimile ei; și cuvintele: »Au luat pe Domnul meu« trădează cauza unei dureri profunde, care îi străpunge toată inima. Acum ea nu mai avea nimic. Mormântul gol mărturisea că ei i se răpise Acela pe care inima ei Îl iubea; nici măcar trupul Celui mort nu îi mai rămăsese. Niciunde nu se găsea mângâiere pentru inima ei rănită, și durerea ei era așa de mare că nici măcar apariția a doi îngeri în haine albe nu putea să usuce lacrimile ei. Și ce ar fi putut în aceste momente s-o atragă, când toată dorința ei, toate gândurile ei erau îndreptate numai spre Unul, spre Domnul ei preaiubit? Desigur, este uimitor să vezi în cadrul unei cunoașteri așa de slabe o astfel de inimă pentru Isus. Într-adevăr, privirea ei era îndreptată spre El, urechea ei a auzit cuvintele Lui și inima ei a avut parte în mare măsură de harul Lui bogat și de dragostea Lui; însă înțelegerea ei nu depășea mormântul Lui. Ea nu cunoștea nici slava crucii Sale și nici a învierii Sale.

Adevărul, cuprins în cuvintele: El »a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră« (Romani 4.25), îi era încă umbrat și ascuns; și tot așa și speranța minunată a chemării noastre cerești era acoperită privirilor ei. Dar ea Îl iubea, și Îl iubea mai mult decât orice. Sentimentele ei pentru Domnul erau după toate aparențele mult mai profunde decât ale lui Petru și Ioan. Căci aceștia, când au găsit mormântul gol, s-au întors acasă, în timp ce Maria nu putea să părăsească mormântul pustiu, înainte de a fi găsit pe Domnul ei preaiubit.

Ce dragoste vrednică de imitat! Ce umilitor pentru noi, când noi, ucenicii Lui, cu o înțelegere mult mai mare referitoare la lucrarea Sa și dragostea Sa jertfitoare, arătăm deseori o indiferență și o răceală demnă de condamnat. Noi ne lăudăm cu ce a făcut El pentru noi și ce este El pentru noi; și cu toate acestea El este așa de rar centrul gândurilor și sentimentelor noastre, și așa de rar singurul subiect al părții noastre, al bucuriei noastre, al speranței noastre și al vieții și umblării noastre, în timp ce inimile noastre sunt captivate de lucruri deșarte și trecătoare și sunt puternic influențate de lume. De aceea cu siguranță este o binecuvântare dacă noi, înainte de a ne ocupa cu textul biblic citat mai înainte, ne vom întreba

serios în prezența și lumina lui Dumnezeu: „Pe cine, sau ce caut eu?”

Probabil unul sau altul din cititorii noștri s-a gândit puțin sau încă nu s-a gândit serios la mântuirea sufletului său; și lui doresc să-i adresez mai întâi întrebarea importantă: „Pe cine, sau ce cauți tu?” Sunt lucrurile deșarte și trecătoare, în timp ce te îndrepti cu pași grăbiți spre veșnicie și probabil curând vei sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos unde trebuie să dai socoteală de orice gând și cuvânt nefolositor și de orice lucrare nefolositoare? Ce valoare vor avea atunci aceste lucruri pentru tine? Ceva, din ceea ce cauți, te va pune în siguranță înaintea ochilor a-tot-pătrunzători ai Dumnezeului sfânt și drept? Ce nebunie! Dacă ai poseda toată lumea, totuși sufletului tău încărcat de vină în ziua judecării îi va lipsi totul înaintea ochilor Aceluia care cercetează inima și răunchii. Numai Unul te poate pune în siguranță – numai El, Cel pe care Maria Îl căuta cu ochii în lacrimi la mormântul deschis și pe care tu încă nu L-ai căutat cu toată inima. În afară de Isus nu vei avea nici un alt Mântuitor, nici un Salvator. Mănat de o dragoste de neînțeles, El a pășit pe scena păcatului și pierzării și pe cruce a ocupat în judecată locul păcătosului demn de condamnat, ca să elibereze pe păcătos de suferința de nedescris și să-l introducă în slava Sa. Și Domnul în harul și dragostea Sa nemărginite strigă de secole oamenilor pierduți: »Împăcați-vă cu Dumnezeu» (2 Corinteni 5.20), și: »celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!» (Apocalipsa 22.17). Pentru orice păcătos, care se apropie cu încredere, brațele de har ale lui Isus sunt deschise, căci El Însuși spune: »Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară» (Ioan 6.37). Dacă un păcătos dorește să vină, El dorește și mai mult să-l primească. În suferințele Lui cele mai îngrozitoare El a înălțat pe cruce rugămintea pentru batjocoritorii cei mai răi: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.« El a vărsat lacrimi pentru Ierusalim, deoarece în orbirea nebună au respins dragostea Sa plină de îndurare și s-au dedat nechibzuiți judecării care va veni, care va veni inevitabil peste toți care au nesocotit dragostea Lui și dragostea Celui care L-a trimis. Și cu siguranță și tu te afli în rândul acestor disprețuitori nefericiți, atâta timp cât tu nu ai venit la El, ca singurul Mântuitor al tău. Nu numai din cauza păcatelor tale nenumărate te va lovi judecata Sa, ci înainte de toate pentru că ți s-a oferit Salvatorul și tu nu L-ai vrut. »Grăbește și salvează-ți sufletul!» Pune la inimă cuvântul Său statornic: »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« (Ioan 5.24) Nimic nu poate fi mai simplu și mai precis. De aceea ascultă și crede, pentru ca să scapi pentru totdeauna de judecata care va veni și să primești viața veșnică.

Probabil un alt cititor al meu va replica, că el a căutat demult, dar în zadar. Aceasta este posibil, însă depinde absolut de felul în care se caută și ce se caută. Domnul Isus a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut. Dacă tu nu vi ca păcătos pierdut, atunci vi zadarnic; căci nu vi așa cum ești; și de aceea lipsește sinceritatea inimii tale. Sau poate tu, asemenea multora, cauți pacea sufletului tău, convingerea lăuntrică despre mântuirea ta sau sentimente frumoase pentru inima ta, atunci tu nu cauți pe Isus, singurul în care toate acestea se găsesc. Dacă El nu ar fi pe deplin gata să primească pe păcătosul pierdut și să-l salveze, atunci nu ar fi spus: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă» (Matei 11.28); El nu ar fi părăsit slava Tatălui și nu ar fi luat locul nostru pe cruce. De aceea vino, așa cum ești; primește-L în credință și încrede-te numai în lucrarea Sa, și astfel sufletul tău va fi mântuit și slava veșnică va fi partea ta pentru totdeauna.

Însă acum mă îndrept spre tine, cel care ai găsit mântuirea sufletului tău, cu întrebarea: „Pe cine cauți tu?”

Tradus de la: [Wen suchst du? \(1\)](#)

Din articolul „Wen suchst du?“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1868, pag. 41–43

Traducere: Ion Simionescu